

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Knotkové, soudkyně JUDr. Kateřiny Kodetové a soudce Mgr. Zdeňka Váni ve věci

- žalobců:
- a) **Antonín B.**, narozený xxx
bytem Xxx, Xxx
  - b) **Jiří B.**, narozený xxx
bytem Xxx, Xxx
  - c) **Josef B.**, narozený xxx
bytem Xxx, Xxx
  - d) **Pavel B.**, narozený xxx
bytem Xxx, Xxx
  - e) **Anna B.**, narozená xxx
bytem Xxx, Xxx
  - f) **Radmila B.**, narozená xxx
bytem Xxx, Xxx
  - g) **Růžena B.**, narozená xxx
bytem Xxx, Xxx
  - h) **Dana P.**, narozená xxx
bytem Xxx, Xxx
  - i) **Kateřina P.**, narozená xxx
bytem Xxx, Xxx
  - j) **Vladimíra P.**, narozená xxx
bytem Xxx, Xxx

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

k) **Marek H.**, narozený xxx
bytem Xxx, Xxx

l) **Petra K.**, narozená xxx
bytem Xxx, Xxx

m) **Jiří Š.**, narozený xxx
bytem Xxx, Xxx

všichni zastoupeni advokátem Mgr. Miloslavem Jančíkem
sídlem B. Němcové 432, 760 01 Zlín

proti

žalované:

Česká podnikatelská pojišťovna, a. s., Vienna Insurance Group,
IČO 63998530
sídlem Pobřežní 665/23, 186 00 Praha 8

o zaplacení 4.650.000 Kč,

**o odvolání žalobců proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 19. února 2020,
č. j. 16 C 204/2018-104,**

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.
- II. Žalobci jsou povinni zaplatit žalované na náhradu nákladů odvolacího řízení 600 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobci se podanou žalobou po žalované domáhali zaplacení celkové částky 4.650.000 Kč, a to konkrétně každý z devíti žalobců a) až e), h) až j) a m) 400.000 Kč, každý ze tří žalobců f), g) a k) 300.000 Kč a žalobkyně l) 250.000 Kč. Uvedené částky požadovali žalobci po žalované jako pojistné plnění z titulu pojištění odpovědnosti z provozu vozidla s tím, že vozidlem pojištěným u žalované byla dne 16. 8. 2014 způsobena smrt pana K. P., který byl dle žalobních tvrzení osobou blízkou žalobců. Žalobci proto mají za to, že jim vznikl nárok na peněžitou náhradu za ztrátu osoby blízké, který je z titulu pojistného plnění povinna uspokojit žalovaná.
2. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně žalobu v plném rozsahu zamítl (výroky I. až XIII.) a uložil žalobcům zaplatit žalované společně a nerozdílně na náhradě nákladů řízení 1.800 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok XIV.).
3. Soud prvního stupně po provedeném dokazování zjistil, že 16. 8. 2014 došlo k dopravní nehodě zaviněné řidičem vozidla Opel Astra Caravan EB 112, RZ xxx pojištěného u žalované, při níž došlo k újmě na zdraví s následkem smrti cyklisty K. P. Ohledně vztahu jednotlivých žalobců k zemřelému K. P. pak soud prvního stupně podrobně citoval tvrzení a účastnické výpovědi jednotlivých žalobců, z nichž vyplynulo následující: Žalobci a), b), c) a d) byli švagry zesnulého K. P., žalobkyně e), f), g) a h) pak byly jeho švagrovými. Žalobci a) až h) shodně uvedli, že se s ním vídali každý týden, pomáhali si na vinohradu a setkávali se na rodinných oslavách. Žalobci, a), b) a d) a žalobkyně e) dále uvedli, že v minulosti bydleli s K. P. v jednom domě. Žalobce b) dále uvedl, že s ním i poté bydleli cca 10 metrů od sebe a pracovali spolu v zaměstnání.

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

Žalobce c) dále uvedl, že K. P. chodil pomáhat na stavbu a zpívali spolu ve sboru. Žalobce d) dále uvedl, že jim žalobce pomáhal na stavbách, probírali spolu problémy v rodině, zesnulý mu radil, jak pěstovat. Žalobkyně e) uvedla, že při narozeninách si s K. P. všichni vzájemně dávali dárky, pomáhali si při stavbě, vídali se každý týden a později každý měsíc, když se odstěhovali jinam. Žalobkyně f) dále vypověděla o pozitivních vlastnostech zesnulého a uvedla, že trávili společné chvíle u manžellových rodičů každé svátky a oslavy, vídali se cca jednou za měsíc, děti ho měly rády. Žalobkyně g) dále uvedla, že měla k zesnulému velmi dobrý vztah, jeho smrt velmi zasáhla ji i děti. Žalobkyně h) dále uvedla, že se zesnulým bydleli celý život vedle sebe, byl nejen švagrem, ale i přítelem, vzájemně si pomáhali při stavbě domů, prakticky denně se navštěvovali, zesnulý brávil děti na ryby, jezdili spolu na výlety atd. Žalobkyně i) a j) jsou snachami zesnulého K. P. a žalobce k) je jeho zetěm a shodně uvedli, že k zesnulému měli silné rodinné pouto, velmi často se setkávali na rodinných setkáních a při jiných rodinných příležitostech a jeho úmrtí pak silně pociťovali spolu se svými manžely/manželkami, kteří jsou potomky K. P.. Žalobkyně i) dále svůj vztah k zesnulému popsala tak, že se jednalo vlastně o jejího druhého otce, měli pěkný vztah, vídali se poměrně často, tak jednou za dva týdny, bylo hodně rodinných setkání. Žalobce k) dále uvedl, že si se zesnulým vzájemně pomáhali, chodili spolu na ryby a na pivo, stýkali se několikrát týdně. Žalobkyně l) je neteří zesnulého K. P. a uvedla, že se zesnulým bydleli téměř vedle sebe, vídali se prakticky denně, měla ho za druhého otce, vídali se též na společných rodinných akcích. Žalobce m) je blízkým kamarádem zesnulého K. P. a uvedl, že se znali od patnácti let, navštěvovali se, chodili vzájemně na rodinné akce, jezdili spolu na dovolené.

4. Po právní stránce soud prvního stupně zhodnotil zjištěný skutkový stav podle § 2959 o. z. a dospěl k závěru, že žalobcům nevznikl nárok na náhradu nemajetkové újmy podle tohoto ustanovení. V této souvislosti soud prvního stupně odkázal na kritéria a závěry obsažené v rozhodnutí Nejvyššího soudu z 12. 4. 2016, sp. zn. 4 Tdo 1402/2015, podle něž se jeví ospravedlnitelným, aby se stanovení výše náhrady odvíjelo v základním rozpětí mezi 240.000 – 500.000 Kč pro skupinu nejbližší spjatých osob (rodiče, děti, manželé), pro sourozence lze uvažovat o rozpětí mezi 175.000 – 370.000 Kč a pro osoby blízké žijící se zemřelým ve společné domácnosti v rozpětí mezi 240.000 – 500.000 Kč. Žalobci shodně tvrdili duševní útrapy spojené se smrtí K. P. pouze v obecné rovině prakticky citací zákona s tím, že ani v rámci svých výpovědí je nespecifikovali (natož aby případnými dalšími důkazními prostředky prokázali jejich vznik). Soud prvního stupně pak uvedl, že nikterak nezpochybňuje blízké vztahy mezi širší rodinou, nicméně při rozhodování o takto důležité věci je třeba tato tvrzení i náležitě prokázat. Na okraj se pak soud prvního stupně pozastavil nad tím, že žalobci uplatnili své nároky již s delším časovým odstupem čtyř let, když základní nároky nejbližších příbuzných již byly ze strany žalované uspokojeny několik let nazpět. Z uvedených důvodů soud prvního stupně žalobu všech žalobců zamítl a úspěšné žalované přiznal právo na náhradu nákladů řízení.
5. Proti tomuto rozsudku podali všichni žalobci včasné odvolání a odkázali na § 22 občanského zákoníku, podle něhož jsou i osoby sešvagřené osobami blízkými. Soud prvního stupně přitom dle žalobců v napadeném rozsudku měl za prokázané, že žalobci jsou osobami blízkými zemřelého, přesto se však s nárokem žalobců neztotožnil a své závěry v tomto směru řádně neodůvodnil. Soud prvního stupně dále dle žalobců pochybil, pokud se řádně nezabýval důkazy, které žalobci pro prokázání svého nároku předložili, a nevzal v potaz, že v daném případě nerozhoduje o rodině žijící ve velkoměstě, ale o rodině žijící v malém moravském městečku na hranicích se Slovenskem a Rakouskem, kde rodinné vztahy mají svou důležitost už ze své podstaty, rodiny zde žijí pospolu, pravidelně se navštěvují a pomáhají si a kde se jedná o prostředí zakládající se na tradicích, zvycích a rodinných hodnotách. Žalobci pak mají též za to, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný s ohledem na chybějící provedení a hodnocení důkazů. Soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že žalobci tvrdili duševní útrapy jen v obecné rovině a důkazními prostředky neprokázali vznik a intenzitu svých duševních útrap.

Proti tomu se však žalobci důrazně ohrazují, neboť předložili soudu řadu důkazů o vzájemném vztahu mezi zesnulým a žalobci, s nimiž se však soud prvního stupně řádně nevypořádal. Závěrem žalobci dodali, že jejich nárok není promlčen a žalobci tak neshledávají žádný důvod, proč by jej neměli uplatnit s odstupem 4 let. Žalobci proto navrhli, aby odvolací soud změnil napadený rozsudek tak, že žalobě v plném rozsahu vyhově, popř. aby jej zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

6. Žalovaná se k podanému odvolání vyjádřila tak, že napadený rozsudek považuje za správný a navrhuje jeho potvrzení v plném rozsahu. Žalovaná opakovaně poukázala na to, že nároky žalobců, uplatněné téměř 4 roky po dopravní nehodě, považuje za účelové a nedůvodné. V případě žalobců se již nejedná o nejbližší příbuzné a intenzita jejich vztahů k zemřelému tak není srovnatelná s duševním útrapami nejbližších příbuzných, aby byly dány nároky na náhradu duševních útrap.
7. Odvolací soud ve smyslu ustanovení § 212 a § 212a o. s. ř. přezkoumal napadený rozsudek jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a shledal, že odvolání žalobců není důvodné.
8. Soud prvního stupně správně zjistil skutkový stav v rozsahu potřebném pro rozhodnutí věci a správně jej posoudil po právní stránce.
9. Odvolací soud úvodem uvádí, že lze dílčím způsobem přisvědčit námitce žalobců, že soud prvního stupně v napadeném rozsudku sice uvedl, že žalobci *neprokázali* vznik duševních útrap spojených se smrtí zesnulého K. P., současně se však soud prvního stupně v tomto rozsudku podrobně nevypořádal s hodnocením důkazů ani s řadou navržených a neprovedených důkazů. Pokud by totiž v projednávané věci měl jediný důvod pro zamítnutí žaloby spočívat v tom, že žalobci neprokázali určitou tvrzenou skutečnost, tj. že neunesli důkazní břemeno, byl by zjevně nesprávný postup soudu prvního stupně, který neprovedl část navržených důkazů, provedené důkazy účastnickými výpověďmi žalobců podrobněji nehodnotil, ani neposkytoval žalobcům poučení podle § 118a odst. 3 o. s. ř.
10. O takovou situaci se však v projednávané věci nejedná, neboť – ačkoliv tuto skutečnost se soudu prvního stupně v napadeném rozsudku nepodařilo vyjádřit zcela pregnantně – hlavní důvod pro zamítnutí žaloby spočívá v tom, že již po právním posouzení samotných skutkových tvrzení žalobců (jak toto posouzení správně naznačil již soud prvního stupně a odvolací soud jej rozvádí níže) lze uzavřít, že žaloba není důvodná. Jinak řečeno, i kdyby se žalobcům podařilo v řízení prokázat všechna svá skutková tvrzení – respektive všechna z těch jejich skutkových tvrzení, která byla dostatečně konkretizována (tzv. „substancována“), aby o nich vůbec bylo možné vést dokazování – po právním posouzení věci by bylo na místě žalobu zamítnout. Za této situace pak nelze považovat za pochybení soudu prvního stupně ani skutečnost, že se podrobněji nezabýval hodnocením provedených důkazů a že některé žalobci navržené důkazy ani neprovedl. Podle ustálené rozhodovací praxe soudů totiž ve sporném civilním řízení ovládaném zásadou projednací platí, že břemeno tvrzení předchází důkazní břemeno, a aby tedy mohla určitá skutečnost být prokazována, musí ji účastníci nejprve tvrdit (viz např. rozsudky Nejvyššího soudu z 20. 6. 2012, sp. zn. 31 Cdo 619/2011, či z 27. 11. 2012, sp. zn. 33 Cdo 1074/2011). Povinnost tvrzení pak nelze nahrazovat odkazy na navrhované důkazy, neboť v takovém případě není zřejmé, jaké konkrétní skutečnosti vůbec mají být dokazováním zjišťovány; není přitom úkolem soudu, aby ve sporném řízení vlastní činností nahrazoval předpokládanou aktivitu účastníků (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze 7. 6. 2017, sp. zn. 21 Cdo 264/2017).
11. Z uvedených důvodů je pro rozhodnutí věci klíčovým názor soudu prvního stupně, že žalobce po zohlednění všech jimi tvrzených skutečností nelze považovat za takové osoby blízké zemřelého K. P., jimž by náležela náhrada nemajetkové újmy za ztrátu osoby blízké ve smyslu

§ 2959 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Tento právní názor shledal odvolací soud správným.

12. Podle uvedeného ustanovení § 2959 o. z. „*při usmrcení nebo zvlášť závažném ublížení na zdraví odčíní škůdce duševní útrapy manželu, rodiči, dítěti nebo jiné osobě blízké peněžitou náhradou vyvažující plně jejich utrpení. Nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti.*“
13. Podle § 22 odst. 1 o. z. „*osoba blízká je příbuzný v řadě přímé, sourozenec a manžel nebo partner podle jiného zákona upravujícího registrované partnerství (dále jen „partner“); jiné osoby v poměru rodinném nebo obdobném se pokládají za osoby sobě navzájem blízké, pokud by újmu, kterou utrpěla jedna z nich, druhá důvodně pociťovala jako újmu vlastní. Má se za to, že osobami blízkými jsou i osoby sešvagřené nebo osoby, které spolu trvale žijí.*“
14. K výkladu ustanovení § 2959 o. z. se již opakovaně vyjádřila judikatura Nejvyššího i Ústavního soudu, která zdůraznila, že újma, která se odčínuje, spočívá především v psychických útrapách (smutku, žalu) způsobených vnímáním smrti blízkého člověka; odčinit je však třeba i další citové strádání, jako např. šok ze zprávy o smrtelném úrazu blízké osoby, ztrátu životní perspektivy, obavy o budoucnost apod. Mezi kritéria, která je třeba zohlednit při úvaze o výši náhrady pak patří zejména intenzita a kvalita vztahu pozůstalého se zemřelým, věk zemřelého, případná existenční závislost na zemřelém a případné poskytnutí jiné satisfakce, postoj škůdce ke škodní události, dopad události do jeho duševní sféry, forma a míra zavinění a v omezeném rozsahu i majetkové poměry škůdce (viz např. nálezy Ústavního soudu z 9. 8. 2016, sp. zn. I.ÚS 3456/15, či z 31. 3. 2020, sp. zn. IV.ÚS 2578/19, rozsudek Nejvyššího soudu z 16. 10. 2019, sp. zn. 25 Cdo 4518/2018, a zejména pak rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 9. 2018, sp. zn. 25 Cdo 894/2018 a v něm citovaná rozhodnutí; na okraj lze poznamenat, že posledně uvedeným rozsudkem byl, pokud jde o výši přiznávaných náhrad, překonán soudem prvního stupně citovaný rozsudek 12. 4. 2016, sp. zn. 4 Tdo 1402/2015, uvedená okolnost však v nyní projednávané věci nemá vliv na správnost napadeného rozsudku).
15. Z citované judikatury, jakož i ze samotného textu ustanovení § 2959 o. z., je zřejmé, že tím, co se odčínuje v případě ztráty blízké osoby, jsou útrapy (smutek, žal), citové strádání – tedy intenzivní pocity „bolesti“ ze ztráty nejbližších. Zákonodárcem použitý pojem „útrapy“ tak svědčí o tom, že aby smutek ze ztráty určité osoby bylo možné považovat za nemajetkovou újmu, za niž náleží poškozenému satisfakce, musí tento pocit dosahovat určité vyšší intenzity, a že tedy satisfakce náleží pouze těm, jimž byl zemřelý skutečně nejbližším, nikoliv však širokému okruhu jeho vzdálenějších příbuzných či přátel (jakkoliv nelze zpochybnit, že i takový širší okruh osob mohl mít zemřelého rád, mít k němu určitý vztah a může pociťovat smutek z jeho ztráty). Tomu výrazně nasvědčuje i skutečnost, že § 2959 o. z. předpokládá přiznání satisfakce „manželu, rodiči, dítěti nebo jiné osobě blízké“. Výslovně vyjmenovány jsou tedy skutečně jen kategorie osob, které byly zemřelému v rámci rodinných vztahů nejbližší, a skutečnost, že zákon předpokládá možnost satisfakce i u „jiných osob blízkých“ proto nelze vykládat tak, že každý, kdo byl zemřelému osobou blízkou ve smyslu § 22 o. z. (značná část lidí pocházejících z rozvětvenějších rodin či intenzivněji zapojených do společenských vztahů má ostatně desítky osob blízkých ve smyslu § 22 o. z.), má automaticky též nárok na satisfakci. Z jiných osob blízkých proto nárok na satisfakci vznikne jen těm z nich, jejichž vztah k zemřelému byl svou povahou (byť ne nutně intenzitou) obdobný, jako v případě manžela, rodiče či dítěte, a jimž tak ztráta osoby blízké způsobila skutečné útrapy. Typicky se bude jednat o sourozence, prarodiče či vnoučata zemřelého. Vzdálenějším příbuzným, v třetím a vyšším stupni příbuzenství ve smyslu § 773 o. z. (tety a strýcové, neteře a synovci, sestřenice a bratřenci atp.), osobám sešvagřeným ve smyslu § 774 o. z. a jiným osobám blízkým (přátelům), může nárok na satisfakci podle § 2959 vzniknout pouze ve výjimečných případech, a to v situacích, kdy je na základě konkrétních v řízeních prokázaných okolností vztahu mezi zemřelým a pozůstalým možné dovodit, že ztráta blízké osoby způsobila pozůstalému *útrapy* ve smyslu §

2959 o. z., které jsou svou povahou srovnatelné se ztrátou pocíťovanou ze strany nejbližších příbuzných.

16. Uvedeným závěrům pak zcela odpovídá i dosavadní judikatura Nejvyššího a Ústavního soudu aplikující § 2959 o. z., která se v naprosté většině týkala případů, v nichž byla peněžitá satisfakce přiznávána jen osobám výslovně (byť demonstrativně) vyjmenovaným v § 2959 o. z., tj. manželu, rodiči či dítěti zemřelého (viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu usnesení z 29. 4. 2015, sp. zn. 7 Tdo 450/2015, z 18. 5. 2016, sp. zn. 6 Tdo 1421/2015, z 14. 12. 2016, sp. zn. 7 Tdo 1389/2016, z 27. 3. 2019, sp. zn. 4 Tdo 206/2019, z 29. 5. 2019, sp. zn. 25 Cdo 3111/2018, z 28. 11. 2019, sp. zn. 25 Cdo 2109/2018, z 14. 4. 2020, sp. zn. 25 Cdo 281/2019, z 12. 2. 2020, sp. zn. 7 Tdo 1485/2019 či shora citovaný rozsudek sp. zn. 25 Cdo 4518/2018). V některých dalších případech pak byla satisfakce jakožto „jiným osobám blízkým“ ve smyslu § 2959 o. z. přiznána i dalším z nejbližších příbuzných obětí, a sice sourozencům (viz rozsudky Nejvyššího soudu z 24. 4. 2019, sp. zn. 25 Cdo 3463/2018, či z 24. 4. 2018, sp. zn. sp. zn. 25 Cdo 3463/2018, nálezy Ústavního soudu z 21. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 2706/19, z 25. 8. 2020, sp. zn. I. ÚS 1764/19, a sp. zn. IV. ÚS 2578/19), prarodičům (viz usnesení Nejvyššího soudu z 23. 11. 2016, sp. zn. 4 Tdo 1295/2016, či shora citovaná rozhodnutí sp. zn. 25 Cdo 894/2018 a I. ÚS 3456/15), či vnoučatům zemřelého (viz rozsudek rozsudky Nejvyššího soudu z 26. 5. 2016, sp. zn. 6 Tdo 1421/2015, či nejnověji z 23. 9. 2020, sp. zn. 25 Cdo 378/2019). Jen zcela výjimečně dochází v rozhodovací praxi soudů k přiznávání satisfakce podle § 2959 o. z. vzdálenějším příbuzným či jiným osobám blízkým – o takový výjimečný případ se jednalo například ve věci projednávané Městským soudem v Praze v rozsudku z 27. 9. 2018, sp. zn. 20 Co 220/2018, v němž byla přiznána satisfakce ve výši 100.000 Kč za ztrátu praneteře tamní žalobkyně, to však za situace, kdy byl prokázán velmi intenzivní vztah mezi žalobkyní a zemřelou, a především pak značené dopady ztráty osoby blízké na žalobkyni, které se projevíly vznikem těžké deprese, jež měla rozhodující vliv na její invaliditu.
17. V nyní projednávané věci jsou žalobci a) až k) osobami sešvagřenými se zemřelým K. P., žalobkyně l) je jeho neteří a žalobce m) je jeho přítelem, a spadají tedy do kategorie osob, jimž by satisfakce podle § 2959 ve smyslu shora vyloženého právního názoru mohla náležet pouze za zcela výjimečných okolností, a to v případě, pokud by z jejich strany byl tvrzen a prokázán natolik intenzivní vztah k zemřelému a především pak natolik intenzivně prožívané útrapy po jeho ztrátě, že by tyto útrapy bylo možné připodobnit k bolesti ze ztráty některého ze skutečně nejbližších příbuzných. Ze strany žádného z žalobců však takové okolnosti nejsou ani tvrzeny – žalobci v podstatě shodně uvádějí, že se zemřelým K. P. se vídali na častých rodinných sešlostech a řadou způsobů (např. při stavbě domů) si vzájemně vypomáhali. Jakkoliv takové vztahy lze považovat do určité míry za nadstandardní a odvolací soud nezpochybňuje, že smrt K. P. musela být pro všechny žalobce ztrátou, není ze strany žádného z žalobců tvrzen natolik blízký a intenzivní vztah k zemřelému, který by umožňoval připodobnit útrapy způsobené žalobcům jeho ztrátou k útrapám, jaké bývají pocíťovány při ztrátě osob nejbližších, jakými jsou rodiče, děti či manžel. Z těchto důvodů odvolací soud ve shodě se soudem prvního stupně uzavírá, že žalobu nelze považovat za důvodnou.
18. Ze všech uvedených důvodů odvolací soud postupoval podle § 219 o. s. ř. a napadený rozsudek jako věcně správný potvrdil, a to včetně správného výroku XIV. o náhradě nákladů řízení, který odpovídá § 142 odst. 1 o. s. ř.
19. O nákladech odvolacího řízení odvolací soud rozhodl podle § 224 odst. 1 ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že právo na jejich náhradu přiznal žalované, která byla v odvolacím řízení plně úspěšná. Náklady žalované v odvolacím řízení činí celkem 600 Kč a sestávají z paušální náhrady hotových výdajů za 2 úkony po 300 Kč podle § 2 odst. 3 vyhl. č. 254/2015 Sb. (vyjádření k odvolání a účast na jednání odvolacího soudu). Třídenní lhůtu k plnění odvolací soud určil podle § 160 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení. Dovolání se podává k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně. Přípustnost dovolání zkoumá dovolací soud (§ 239 o. s. ř.).

Praha 6. října 2020

JUDr. Jana Knotková v. r.
předsedkyně senátu